

Rolnummer 1669
Arrest nr. 58/2000 van 17 mei 2000

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 1056, 2°, en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door het Hof van Beroep te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters G. De Baets en M. Melchior, en de rechters H. Boel, P. Martens, J. Delruelle, A. Arts en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter G. De Baets,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij arrest van 20 april 1999 in zake J. De Brabandere en anderen tegen de n.v. Denaeghel, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 3 mei 1999, heeft het Hof van Beroep te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden artikel 1056, 2°, *juncto* artikel 1057, van het Gerechtelijk Wetboek, in die zin geïnterpreteerd dat artikel 1034ter, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat verplicht het verzoekschrift op straffe van nietigheid (nietigheid zonder dat belangenschade moet aangetoond worden) te ondertekenen door de verzoeker of door zijn advocaat, niet van toepassing is op de verzoekschriften tot hoger beroep, de artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

De n.v. Denaeghel, geïntimeerde voor het Hof van Beroep te Gent, heeft voor dat Hof als exceptie aangevoerd dat de akte van hoger beroep niet is ondertekend en derhalve absoluut nietig is op grond van artikel 1056, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, gelezen in samenhang met de artikelen 1034ter, 6°, en 862, § 1, 2°, van dat Wetboek.

De appellanten voor het Hof van Beroep stellen dat een hoger beroep geen inleidende vordering is in de zin van artikel 1034ter, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek en dat de artikelen 1034ter tot 1034sexies dan ook niet gelden voor een verzoekschrift tot hoger beroep bedoeld in de artikelen 1056, 2°, en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek. Een dergelijk verzoekschrift moet naar hun mening niet ondertekend zijn.

De geïntimeerde repliceert dat indien het Hof van Beroep zou oordelen dat artikel 1034ter, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek geen uitwerking vindt ten aanzien van de akte van beroep, een prejudiciële vraag moet worden gesteld aan het Arbitragehof volgens welke de artikelen 1034ter en volgende van het Gerechtelijk Wetboek niet gelden voor een verzoekschrift tot hoger beroep, om reden « dat er geen enkele objectief, in alle redelijkheid aanvaardbare reden is waarom een verzoekschrift [tot] hoger beroep geen handtekening op straffe van nietigheid zou moeten bevatten wanneer zulks wel verplicht is voor een verzoekschrift conform artikel 1034bis, Ger. W. ».

Het Hof van Beroep, dat de opvatting van de appellanten volgens welke de artikelen 1034ter en volgende van het Gerechtelijk Wetboek niet gelden voor een verzoekschrift tot hoger beroep juist bevindt, is van oordeel dat op dit verzoek moet worden ingegaan en stelt derhalve de hiervoor geciteerde prejudiciële vraag.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 3 mei 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 19 mei 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 3 juli 1999.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Denaeghel, met maatschappelijke zetel te 8000 Brugge, Sint-Pieterszuidstraat 39, bij op 1 juli 1999 ter post aangetekende brief;

- J. De Brabandere en K. Claus, samenwonende te 2800 Mechelen, Kerkhoflei 120, en A. Verschaeve en C. Hongenaert, samenwonende te 8000 Brugge, Sint-Pietersgroenestraat 63 B, bij op 2 juli 1999 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 5 juli 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 14 juli 1999 heeft de voorzitter in functie de termijn voor het indienen van een memorie van antwoord verlengd tot 30 september 1999.

Van de memories en van de beschikking van 14 juli 1999 is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 19 juli 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 24 september 1999 ter post aangetekende brief;

- J. De Brabandere en anderen, bij op 28 september 1999 ter post aangetekende brief;

- de n.v. Denaeghel, bij op 29 september 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 26 oktober 1999 en 27 april 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 3 mei 2000 en 3 november 2000.

Bij beschikking van 13 januari 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 2 februari 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 14 januari 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 2 februari 2000 :

- zijn verschenen :

- . Mr. M. Renodeyn *loco* Mr. R. Depla, advocaten bij de balie te Brugge, voor de n.v. Denaeghel;

- . Mr. I. Larmuseau, advocaat bij de balie te Gent, voor J. De Brabandere en anderen;

- . Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Arts en J. Delruelle verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

Bij beschikking van 5 april 2000 heeft het Hof vastgesteld dat rechter H. Coremans, wettig verhinderd, als lid van de zetel werd vervangen door rechter H. Boel, de debatten heropend en de dag van de terechtzitting bepaald op 3 mei 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 7 april 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 3 mei 2000 :

- zijn verschenen :

. Mr. K. De Baecke *loco* Mr. R. Depla, advocaten bij de balie te Brugge, voor de n.v. Denaeghel;

. Mr. K. Peetermans, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. I. Larmuseau, advocaat bij de balie te Gent, voor J. De Brabandere en anderen, en *loco* Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Arts en J. Delruelle verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De n.v. Denaeghel, geïntimeerde voor het verwijzende rechtscollege, doet opmerken dat uit artikel 1034ter, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek, in samenhang gelezen met artikel 862, § 1, 2°, ervan, volgt dat een niet ondertekend verzoekschrift nietig moet worden verklaard zonder dat de partij die deze nietigheid aanvoert moet aantonen dat het aangeklaagde verzuim haar belangen schaadt. Indien de eerstgenoemde bepaling geen toepassing vindt ten aanzien van een verzoekschrift tot hoger beroep, is er volgens die partij een ongeoorloofd verschil in behandeling : hoe kan men in redelijkheid aanvaarden dat een verzoekschrift tot hoger beroep niet op straffe van nietigheid moet worden ondertekend, terwijl zulks voor een verzoekschrift op tegenspraak wel het geval is ?

De geïntimeerde voor het Hof van Beroep wijst erop dat beide soorten verzoekschriften ertoe strekken een geding op tegenspraak te voeren en dat de voorwaarden van artikel 1057 van het Gerechtelijk Wetboek parallel lopen met die van artikel 1034ter ervan. Bovendien worden beide verzoekschriften door de griffier bij gerechtsbrief ter kennis gebracht.

De n.v. Denaeghel doet ook opmerken dat de handtekening het mogelijk maakt na te gaan of de persoon die als auteur is vermeld zich het geschrift effectief toe-eigent. De wetgever was zich van het belang daarvan bewust toen hij de handtekening van de verzoeker of zijn advocaat op straffe van nietigheid voorschreef. Daar het verzoekschrift tot hoger beroep een procedure op tegenspraak in hoger beroep uitlokt, is er volgens de naamloze vennootschap geen reden om dienaangaande anders te handelen. In hoger beroep zijn des te meer een stringent procedureverloop en rechtsbescherming vereist omdat de mogelijkheden tot correctie van fouten kleiner zijn. Bovendien beoogt een hoger beroep de vernietiging van een vonnis, dat een uitvoerbare titel inhoudt en dat na overschrijving op het hypotheekkantoor ook ten opzichte van derden gevolgen kan hebben.

Toestaan dat een verzoekschrift tot hoger beroep niet ondertekend moet worden, impliceert volgens de n.v. Denaeghel dat onbevoegden beroep kunnen instellen, waarmee tegelijkertijd de termijn voor het instellen van hoger beroep wordt uitgehouden.

A.2. De Ministerraad voert in eerste instantie aan dat rechtsonderhorigen die een geding inleiden en rechtsonderhorigen die hoger beroep aantekenen zich in verschillende situaties bevinden en door het Gerechtelijk Wetboek steeds aan verschillende procedureregels zijn onderworpen, zodat het niet om vergelijkbare categorieën gaat en er dienvolgens geen schending is van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De n.v. Denaeghel antwoordt dat een onderscheiden behandeling in het verleden geen aanvaardbare reden oplevert om die ongelijkheid te bestendigen, te meer daar er te dezen geen volledig verschillende situaties zijn. De geïntimeerde voor het Hof van Beroep herinnert aan de rechtspraak van het Arbitragehof waarin de verschillende behandeling van rechtsonderhorigen op procedureel vlak in strijd werd bevonden met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (arresten nrs. 24/97 van 30 april 1997, 31/97 van 21 mei 1997, 14/98 van 11 februari 1998 en 81/98 van 7 juli 1998).

De Ministerraad blijft erbij dat gedinginleidende verzoekschriften en verzoekschriften waarbij hoger beroep wordt ingesteld niet vergelijkbaar zijn. Het hoger beroep is geen inleidende vordering maar een verweermiddel.

A.3.1. Indien er al sprake kan zijn van vergelijkbare categorieën van rechtsonderhorigen, is er volgens de Ministerraad een verantwoording voor het verschil in behandeling.

A.3.2. De Ministerraad doet opmerken dat de wetgever bij de invoering van een uniforme basisregeling voor alle tegensprekelijke verzoekschriften de rechtszekerheid heeft willen waarborgen die de dagvaarding bij gerechtsdeurwaarderexploit biedt : « De bijna letterlijke overname in artikel 1034ter Ger. Wb. van de vermeldingen van het exploit van betekening bij dagvaarding moet beschouwd worden als een veiligheidsdrempel die de wetgever heeft willen opleggen teneinde het risico van bedenkelijke verzoekschriften en de daaruit voortvloeiende onverantwoorde toename van de geschillen tot een minimum te beperken ».

Die elementen spelen volgens de Ministerraad niet of in mindere mate bij de indiening van het verzoekschrift tot hoger beroep, waarmee immers geen hoofdvordering wordt ingeleid.

De n.v. Denaeghel antwoordt dat ook de voorwaarden van het verzoekschrift tot hoger beroep (artikel 1056, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek) parallel lopen met die van artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek en dat de bekommernis om lichtzinnige procedures te vermijden nog groter is in hoger beroep dan in eerste aanleg.

Het onderscheid dat de Ministerraad maakt tussen een hoofdvordering en het hoger beroep, wordt door de geïntimeerde voor het verwijzende rechtscollege niet gevolgd : « Zo een beroep tegen alle beschikkingen van een vonnis *a quo* gericht is, dient de Rechter in graad van beroep - net zoals de Eerste Rechter - het ganse geschil opnieuw te onderzoeken en is alles mogelijk ».

A.3.3. De Ministerraad stelt ook dat een vereenvoudigde procedure in graad van hoger beroep verantwoord is, « nu de partijen reeds in zake zijn en dat hun identiteit en hun advocaten reeds gekend zijn, zodat het risico op vergissingen op het moment van de kennisgeving bij gerechtsbrief tot een minimum herleid zijn (Van Reepinghen, Ch., Verslag bij de Gerechtelijke Hervorming, *B.S.*, 1964, p. 386) ».

De n.v. Denaeghel is daarentegen van oordeel dat het risico op vergissing van kennisgeving bij een gerechtsbrief van een verzoekschrift in hoger beroep even groot is als bij een verzoekschrift overeenkomstig artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek.

Ook het argument dat bij de akte van beroep de advocaat bekend is, gaat volgens de n.v. Denaeghel niet op : allereerst hebben (beide) partijen niet altijd een raadsman; voorts is de vermelding van de identiteit van de raadsman niet verplicht; ten slotte beogen zowel het verzoekschrift tot hoger beroep als het verzoekschrift bedoeld in titel *Vbis* van het Gerechtelijk Wetboek een geding op tegenspraak en worden zij op dezelfde wijze medegedeeld door de griffie.

De Ministerraad repliceert nog dat het feit dat de kennisgeving in beide gevallen gebeurt door middel van een gerechtsbrief, geen argument kan zijn om te spreken van een ongerechtvaardigd onderscheid wat de ondertekening van de verzoekschriften betreft.

A.4.1. J. De Brabandere en anderen, appellanten voor het verwijzende rechtscollege, zijn van oordeel dat het verschil in behandeling objectief en redelijk verantwoord is, zowel in het licht van het doel van de maatregel als rekening houdend met de gevolgen ervan.

A.4.2. Wat betreft het doel dat met de ondertekening van het verzoekschrift houdende een inleidende vordering wordt nagestreefd, stellen de appellanten dat de nood om de authenticiteit te waarborgen minder dominant aanwezig is op het niveau van het hoger beroep, « nu in dit stadium de procespartijen en het voorwerp van het geding reeds gekend zijn, en het hoger beroep in wezen een vervolg uitmaakt van wat ingevolge de initiële beslissing van de oorspronkelijke verzoeker bij de rechtbank aanhangig werd gemaakt ».

De n.v. Denaeghel antwoordt dat niet kan worden aanvaard dat er voor een verzoekschrift tot hoger beroep minder nood aan waarborgen van authenticiteit zou zijn. Het beroep kan er immers toe strekken een vonnis teniet te doen. Die partij herinnert eraan dat bepaalde vonnissen moeten worden overgeschreven op het hypotheekkantoor en gevolgen hebben tegenover derden. Ook de beslissing in hoger beroep zal in voorkomend geval aan het hypotheekkantoor moeten worden gemeld en zal uitwerking hebben ten aanzien van derden. Rekening houdend met de mogelijke repercuussies is derhalve de handtekening op het verzoekschrift tot hoger beroep vereist.

A.4.3. Ten aanzien van de gevolgen van een verzoekschrift dat een vordering inleidt, doen de appellanten voor het Hof van Beroep te Gent opmerken dat de nietigheid van een niet-ondertekend verzoekschrift niet verhindert dat op een later tijdstip een wel ondertekend verzoekschrift wordt ingediend. De nietigheid van een niet-ondertekend verzoekschrift tot hoger beroep zou daarentegen ertoe leiden dat de rechtsingang wordt ontzegd. Een dergelijke sanctie zou volgens J. De Brabandere en anderen niet evenredig zijn met het beoogde doel.

Dienaangaande antwoordt de n.v. Denaeghel met verwijzing naar de reeds ontwikkelde argumentatie in verband met de eventuele overschrijving op het hypotheekkantoor: « een ondertekening is juist noodzakelijk omdat het arrest of het beroepsvonnis desgevallend een uitvoerbare titel kan teniet doen - met alle gevolgen vandien (ook ten aanzien van derden) - zodat het essentieel is dat het verzoekschrift hoger beroep ondertekend is ».

De geïntimeerde voor het verwijzende rechtscollege doet ook nog opmerken dat in een akte van hoger beroep bijvoorbeeld ook het beroep van de appellant op straffe van nietigheid moet worden vermeld (artikel 1057, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek). « Het weigeren van de rechtstoegang - omdat ondertussen de beroepstermijn verstreek - enkel omdat het beroep van de appellant(e) niet werd vermeld, is dan - in de redenering van De Brabandere en Verschaeve - evenmin evenredig met het beoogde doel. Niettemin legt de wetgever ook die verplichting op. »

- B -

B.1. Op verzoek van de verwerende partij, die een exceptie van nietigheid aanvoert omdat het verzoekschrift tot hoger beroep niet werd ondertekend, vraagt het Hof van Beroep te Gent of er geen discriminatie is in zoverre van een appellant voor het hof van beroep in de gegeven interpretatie van de artikelen 1056, tweede lid, en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek niet vereist wordt dat het door hem ingediende verzoekschrift tot hoger beroep ondertekend zou zijn, terwijl een verzoekschrift op tegenspraak volgens artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek ondertekend moet zijn door de verzoeker of zijn advocaat.

Rekening houdend met de gegevens van de zaak voor het verwijzende rechtscollege en met de formulering van de prejudiciële vraag, beperkt het Hof zijn onderzoek tot de vergelijking, wat het vereiste van ondertekening betreft, tussen het gedinginleidende verzoekschrift op tegenspraak als bedoeld in het vierde deel, boek II, titel *Vbis*, van het Gerechtelijk Wetboek (artikelen 1034bis tot 1034^{quinquies}) en het verzoekschrift dat een hoger beroep inleidt (artikelen 1056 en 1057).

B.2.1. De artikelen 1056 en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek, in de versie zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten, bepalen :

« Art. 1056. Het hoger beroep wordt ingesteld :

1° bij akte van een gerechtsdeurwaarder die aan de tegenpartij wordt betekend.

Deze vorm is verplicht wanneer de bestreden beslissing bij verstek is gewezen tegen de gedaagde in hoger beroep;

2° bij een verzoekschrift dat, in zoveel exemplaren als er betrokken partijen zijn, ingediend wordt op de griffie van het gerecht in hoger beroep en door de griffier aan de gedaagde partij en, in voorkomend geval, aan haar advocaat bij gerechtsbrief ter kennis gebracht uiterlijk de eerste werkdag nadat het is ingediend;

3° bij ter post aangetekende brief die aan de griffie wordt gezonden, wanneer de wet deze wijze van voorziening uitdrukkelijk voorschrijft, alsmede in de materies bedoeld bij de artikelen 580, 2°, 3°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10° en 11°, 581, 2°, 582, 1° en 2° en 583;

4° bij conclusie, ten aanzien van iedere partij die bij het geding aanwezig of vertegenwoordigd is.

Art. 1057. Met uitzondering van het geval waarin het hoger beroep bij conclusie wordt ingesteld, vermeldt de akte van hoger beroep, op straffe van nietigheid :

1° de dag, de maand en het jaar;

2° de naam, de voornaam, het beroep en de woonplaats van de eiser in hoger beroep;

3° de naam, de voornaam en de woonplaats of, bij gebreke van een woonplaats, de verblijfplaats van de gedaagde in hoger beroep;

4° de beslissing waartegen in hoger beroep wordt gekomen;

5° de rechter in hoger beroep;

6° de plaats waar de gedaagde in hoger beroep akte moet laten nemen van zijn verklaring van verschijning;

7° de uiteenzetting van de grieven;

8° de plaats, de dag en het uur van verschijning, tenzij hoger beroep is ingesteld bij aangetekend schrijven, in welk geval de griffier de partijen oproept om te verschijnen op de zitting die de rechter bepaalt.

De akte vermeldt eventueel ook de naam van de advocaat van de eiser in hoger beroep. »

B.2.2. Artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij artikel 40 van de wet van 3 augustus 1992, bepaalt :

« Het verzoekschrift vermeldt op straffe van nietigheid :

1° de dag, de maand en het jaar;

2° de naam, de voornaam, het beroep, de woonplaats van de verzoeker en, in voorkomend geval, zijn hoedanigheid en inschrijving in het handelsregister of ambachtsregister;

3° de naam, de voornaam, de woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen;

4° het onderwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering;

5° de rechter voor wie de vordering aanhangig wordt gemaakt;

6° de handtekening van de verzoeker of van zijn advocaat. »

B.2.3. In de algemeen aanvaarde interpretatie geldt de regel van artikel 1034ter, 6°, van het Gerechtelijk Wetboek niet ten aanzien van de verzoekschriften waarmee hoger beroep wordt ingesteld en rijst dus de vraag wat in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verantwoordt dat zulke verzoekschriften niet ondertekend moeten zijn, terwijl voor de verzoekschriften op tegenspraak de handtekening van de verzoekende partij of haar advocaat op straffe van nietigheid is voorgeschreven, zonder dat de tegenpartij die dienaangaande een exceptie van nietigheid opwerpt moet aantonen dat het verzuim haar belangen schaadt (artikelen 860, 861 en 862, § 1, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek).

B.3. In tegenstelling tot wat de Ministerraad betoogt, kunnen personen die een hoger beroep instellen worden vergeleken met personen die een verzoekschrift op tegenspraak indienen, inzonderheid wat de vormvoorschriften betreft die gelden bij het voorleggen van een geschil door middel van een verzoekschrift bij de rechter.

B.4.1. Zowel uit de tekst als uit de parlementaire voorbereiding van de artikelen 860 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat de wetgever beoogde de gevallen van nietigverklaring van proceshandelingen tot een minimum te beperken.

De nietigverklaring is enkel mogelijk wanneer het gaat om een vormvoorschrift dat uitdrukkelijk en op straffe van nietigheid is voorgeschreven (artikel 860). Zelfs dan nog kan die maatregel door de rechter enkel worden uitgesproken wanneer het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt (artikel 861), behalve in de gevallen opgesomd in artikel 862, § 1. Die opsomming houdt geen lijst in van vormregelen die als zodanig op straffe van nietigheid zijn voorgeschreven, maar van de gevallen waarin een verzuim of onregelmatigheid van een vormvoorschrift - indien uitdrukkelijk voorgeschreven- tot de nietigverklaring leidt, eventueel ambtshalve, zonder dat belangenschade moet worden aangetoond. Bovendien kan de nietigheid niet worden uitgesproken wanneer uit de gedingstukken blijkt dat de handeling het doel heeft bereikt dat ermee wordt beoogd of dat de niet-vermelde vorm werkelijk in acht is genomen (artikel 867).

B.4.2. Wat de vormregels bij hoger beroep betreft, werd in de parlementaire voorbereiding van het Gerechtelijk Wetboek gesteld :

« [...] dat het beroep de voortzetting uitmaakt van een hangend geding, tussen partijen die reeds in de zaak betrokken zijn, waarvan de feitelijke en rechterlijke verhoudingen reeds bepaald zijn zowel door de besluiten die zij hebben genomen in eerste aanleg als door de beslissing die werd geveld. Men mag dus eenvoudiger en soepeler vormen bepalen, zowel voor het aantekenen van beroep als voor de verschijning van de partijen en zelfs voor de behandeling van de zaak.

[...]

Artikel 1057 bepaalt de *vermeldingen* die in de akte van beroep moeten voorkomen. Zij zijn des te noodzakelijker daar dergelijk rechtsmiddel kan aangewend worden bij verzoekschrift en de kennisgevingen door de griffier gebeuren op grond van elementen van de akte van beroep. De vermeldingen genoemd onder nrs. 1 tot 7 van artikel 1057 zijn derhalve voorgeschreven op straffe van nietigheid. De aanduiding van de naam van de advocaat wordt ook gesteld in de akte van beroep, maar die vermelding behoort niet tot die welke op straffe van nietigheid zijn opgelegd. » (*Parl. St.*, Senaat, 1963-1964, nr. 60, pp. 247 en 250 (verslag Van Reepinghen))

B.4.3. Met de invoering, bij artikel 40 van de wet van 3 augustus 1992 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek, van een nieuwe titel *Vbis* betreffende het verzoekschrift op tegenspraak (artikelen 1034*bis* tot 1034*sexies*), heeft de wetgever de voorschriften voor dat type verzoekschriften willen uniformiseren, zoals dat reeds was geschied voor het eenzijdig verzoekschrift (artikelen 1025 tot 1034) (*Parl. St.*, Senaat, 1990-1991, nr. 1198-1, p. 24).

B.5. Tussen personen die een hoger beroep instellen bij wege van verzoekschrift en personen die een verzoekschrift op tegenspraak indienen, bestaat er een objectief onderscheid dat redelijkerwijze verantwoordt waarom de ondertekening van het verzoekschrift in het eerste geval niet wordt vereist, terwijl in het tweede geval de handtekening van de verzoekende partij of haar advocaat op straffe van nietigheid is voorgeschreven : met het verzoekschrift op tegenspraak als bedoeld in artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek wordt een hoofdvordering in eerste aanleg ingeleid, terwijl in hoger beroep het geschil wordt hervat op initiatief van een persoon die reeds partij was in de zaak voor de rechter *a quo*. Rekening houdende met het feit dat de wetgever de nietigheden wegens miskennen van vormvoorschriften tot een minimum wilde herleiden, is het dus redelijk verantwoord het vereiste dat de verzoekende partij door de ondertekening van het verzoekschrift haar wil laat kennen de zaak aan de rechter voor te leggen, tot het eerste geval te beperken.

B.6. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1056, 2°, *juncto* artikel 1057 van het Gerechtelijk Wetboek, in die zin geïnterpreteerd dat artikel 1034ter, 6°, van dat Wetboek, dat de verzoeker of zijn advocaat verplicht het verzoekschrift op straffe van nietigheid te ondertekenen, niet van toepassing is op de verzoekschriften tot hoger beroep, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 mei 2000.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

G. De Baets